

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κί' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμαῖος τὴν ἐδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει
κί' ὅταν ἔχω ξεπνάζω — κί' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κί' ὅσα φύλλα κί' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Τοῦ Μαρτίου πρώτη
καὶ πολέμου κρότοι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνο καὶ θά μᾶς τρέξη.

Δὲν θά ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κί' ὁ Ρωμαῖος μᾶς μιὰ δεκάρα
κί' ἄς τὴν δίνη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλέως δὲν μᾶς μέλει.

Ἐννέα ποῦντος κί' ἑκατό,
μὲ πράσσα στέφανο κρατῶ.

Φασουλῆς πρὸς τοὺς νεκροὺς
καὶ μεγάλους καὶ μικροὺς.

Καὶ πάλι ψυχασάββατον!...τὰ πάντα ματαιότης!
καὶ εἶδον τὰ γυμνά ὀσῆα καὶ εἶπα μοναχός:
τίς ἄραγε ὁ βασιλεὺς καὶ τίς ὁ στρατιώτης;
τίς ἄραγε ὁ πλούσιος καὶ ποῖος ὁ πτωχός;
τίς ὁ ἀνὴρ; τίς ἡ γυνή; τίς Τοῦρκος καὶ τίς Ἕλλην;
εἰς μίαν πάντες οἱ νεκροὶ συμφύρονται ἀγέλην.

Σᾶς μακαρίζω ἐκ ψυχῆς, θνητοὶ ἀποθαμμένοι,
διότι δὲν γνωρίζετε ὅσον κόσμον τί συμβαίνει,
διότι δὲν γνωρίζετε τὰς τόσας φασαρίας
καὶ ὅτι κί' ἄλλας προσκαλοῦνσεϊράς τῆς ἐφεδρείας,
διότι δὲν ἀκούετε ποτὲ περὶ τοῦ στάτους
κί' οὔτε τὸ χάλι βλέπετε τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κράτους.

Ὅ,τι κί' ἂν γίνεται, γιὰ σᾶς μιὰ νοῦλα εἶναι μόνο
κί' οὐδὲ σαλιάρη φαφλατὰ ἢ λίμα σᾶς σκοτίζει
καὶ κάθε ψυχασάββατο ἢ δαὸ φοραῖς τὸ χρόνο
ἱεροκῆρυξ ἄγχιος ὅτ' αὐτὴν σὰς τσαμπουνίζει.
Ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν σας καὶ τοῦτον δὲν ἀκούτε
καὶ περιπόθητος σιγὴ τριγύρω σας ἀπλοῦται.

Ὡ σιωπή, ἐξαίρετον καὶ θεῖον ὄντως δῶρον
καὶ ἄγνωστος ἀπόλαυσις ὅστιν φάραν τῶν ρητόρων!
ὦ! τί ζωὴ τρισόλβιος, ἂν ἔλειπε ἡ λίμα
καὶ ἂν συνεννοοῦμεθα ὡς εἶδος παντομίμα.
Ἀπ' ὅλας μᾶς τὰς συμφορὰς κί' ἀπ' τὰ κακὰ τὰ τόσα
χειρότερον μοῦ φαίνεται τοῦ Ἕλληνοσ ἢ γλῶσσα.

Ὅταν τὸ κρῦον σῶμα σας ἐδέχθησαν οἱ τάφοι,
τί δὲν σᾶς εἶπαν ρήτορες καὶ δημοσιογράφοι!
Σᾶς εἶπαν φιλοπάτριδας, ἐντίμους πατριώτας,
παντὸς ὠραίου καὶ καλοῦ ἐνθέρμου διασώτας,
χρηστούς πατέρας καὶ σοφοὺς καὶ ἄλλα κολοκῦθια,
ἀλλ' ὅλα ἦσαν ψέμματα καὶ τίποτε ἀλήθεια.

Ἐγὼ γνωρίζω ἀπὸ σᾶς πολλοὺς ἐντιμοτάτους,
ποῦ καὶ τὰς δέκα ἐντολὰς παρέβησαν συγχρόνως,
ποῦ ὅλα τὰ οἰκόπεδα κατέκλεψαν τοῦ κράτους
κί' ἦτον ἡ γῆ τοῦ γείτονος συλλογισμὸς τῶν μόνος.
Ἐγὼ γνωρίζω μερικὸν — καὶ δὲν θά με πιστέψουν —
ποῦ καὶ τὸ μνήμα τῶν αὐτῶ ἐφρόντισαν νὰ κλέψουν.

Ἐγὼ γνωρίζω καὶ πολλοὺς ποῦ ἂν ἐξοῦσαν τώρα
κί' ὁ Μαθαρίκος ἔτρεχε ἐφεδρὸς νὰ τοὺς πιάσῃ,
θὰ ἐφευγαν ὅτ' αὐτὸς με ὅλη τὴν τὴν φόρα,
ἢ γιὰ σακάτης ἠθελε καθεῖς τὸν νὰ πιάσῃ.
Ἐγὼ γνωρίζω καὶ πολλοὺς πατέρας καὶ μητέρας,
ποῦ ἐξυλοφορτώνοντο πεντάκις τῆς ἡμέρας.

Τέτοια πολλὰ θὰ λέγονται καὶ τώρα καὶ ἔτι μᾶλλον...
κί' αὐτὸς ποῦ ἐπιτάφιον θὰ βγάλῃ ὅσον Σευτέλον
ἔμπορεῖ νὰ πῇ πῶς ὁ Σπανὸς καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ἦτον ὁ μόνος ἀνθρώπος ποῦ εἶχε γενεάδα.
Ὅλα τὰ λέν οἱ ρήτορες κί' οἱ δημοσιογράφοι
καὶ δὲν τολμᾷς τὴν σήμερον νὰ πῇς τὴ σκάφη σκάφη.

Τὰ πάντα πλάνη και ψευτιά και λόγια, λόγια, λόγια και οί τρελλοί κι' οί φρόνιμοι τὰ δένουν κομπολόγια· κι' ἐγὼ σὰν βλέπω ἄφθονα ἐγκώμια κι' ἐπαίνους γιὰ ὅλους μας τοὺς ζωντανούς και τοὺς ἀποθαμμένους, νομίζω πὼς εὐρίσκομαι εἰς κόσμον ἐξ ἀγγέλων και μακαρίζω τὸ παρόν κι' ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

“Ὅλους τοὺς βρίζω μ' ἀρετὰς μεγάλας κι' ἐξαιρέτους και ὅμως ἔχω πάντοτε ὅτι τὴν τσέπη μου τὸ χέρι, γιὰ τὴν φοβούμαι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τόσον ἐναρέτους μὴ ἄνω κάτω ἔξαφνα κανέναν μου τὴν φέρη. Εἶναι καλοὶ πραγματικῶς μ' ἁγίαν καλωσύνην, ἀλλὰ δὲν ἔχω στοὺς καλοὺς κι' ἐγὼ ἐμπιστοσύνην.

Κι' ὅσα γι' αὐτοὺς ἐγκώμια κι' ἀκούω και διαβάζω, τόσο κι' ἐγὼ ὅτι τὴν τσέπη μου τὰ δαὸ μου χέρια βάζω και κρύβω τὴν παιδίσκην μου και ὅλα μου τὰ σκεύη... δὲν πρέπει και μὲ τοὺς καλοὺς κανεὶς νὰ χωρατεύη. Μπορεῖ νὰ εἶν' ἐλάττωμα και ὅμως τί νὰ κάνω; μὲ τοῦτο ἐγεννήθηκα, μὲ τοῦτο θ' ἀποθάνω.

“Ἡ γῆ αὐτὴ τῆς ἀρετῆς καθόλου δὲν μ' ἀρέσει κι' ἂς τὴν στολίζουν οἱ πολλοὶ μ' ἐπίθετα χρυσᾶ... ἐγὼ τὴν στέλλω ἀναυλα ὅτ' οὐδὲν πεσκέσι κι' ὅποιος κρατεῖ τὰ ρούχα του, τοῦ μένουν τὰ μισά. “Εγὼ δὲν ἔχω, ἀδελφοί, τῶν ἄλλων τὴν μανίαν νὰ ἐξυμνοῦμαι ὡς καλὸς σ' αὐτὴν τὴν κοινωνίαν.

“Ὡς εἶναι κι' ἕνας βρωμερὸς ὅτων παστρικῶν τῇ μέσῃ, διότι ἐπλημύησαν οἱ δίκαιοι κι' ἐφέτος κι' οὔτε κανεὶς παράδεισος μπορεῖ νὰ τοὺς χωρέσῃ κι' ἂς κολασθῶ τοῦλάχιστον ἐγὼ κι' ὁ Περικλῆτος. “Εμεῖς οἱ δύο χωριστά κι' ἀντάμα σεις οἱ ἄλλοι, γιὰ μᾶς τοὺς δαὸ Σαρακοστή, γιὰ σὰς τὸ καρναβάλι.

“Ἀν ἦτο δυνατόν ποτέ—ὦ θαῦμα τῶν θαυμάτων!— νὰ ἔβγουν κάμποσοι νεκροὶ ἀπὸ τὰ σάββανά των κι' ἂν ζωντανοὺς καθὼς και πρὶν τοὺς ἔβλεπα τριγύρω, μὲ πόσῃ εὐχαρίστησιν μ' ἔβλεπον νὰ τοὺς δείρω! Δὲν δίδω πίστιν κι' εἰς νεκρούς και ζωντανούς καθόλου κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ μοῦ φαίνονται **μαγάραις** τοῦ διαβόλου.

“Εκεῖνος ὁποῦ τώρα ζῇ μὴ μὲρα θ' ἀποθάνῃ και θὰ τοῦ κάψουν βέβαια οἱ βλάμηδες λιβάνι· κι' ἐγὼ θὰ ξέρω πὼς αὐτὸς ὁ μέγας συμπολίτης ὑπῆρξε πρῶτος μασκαρᾶς και πρῶτος ἀγιογδύτης. Τὶ δυστυχὴς ὁ ἀνθρώπος ποῦ δύσκολα πιστεύει!... ὡς και μ' αὐτὸ τὸν πόλεμο ἀκόμη χωρατεύει.

Σὰς μακαρίζω ἐκ ψυχῆς, θνητοὶ ἀποθαμμένοι, γιὰ τὴν δὲν ζῆτε ὅτους καιροὺς τοῦ ρέκτου Δεληγιάννη... ἄχ! ὅποιος ζῇ τὴν σήμερον πολλὰς φορὰς πεθαίνει και ἐξεροτηγανίζεται σὰν κρέας ὅτ' οὐ γιάνει. Οὔτε πατεῖτε σὰν κι' ἐμᾶς ὅτ' ἡ λάσπη και ὅτ' ἡ σκόνη κι' οὔτε χαλᾷ τὸν ὕπνο σας τοῦ Νόρδεμπελδ κανόνι.

Σὰς μακαρίζω ἐκ ψυχῆς, θνητοὶ ἀποθαμμένοι, ὁποῦ κοιμᾶσθε ἄφρονι ἐντὸς κοιμητηρίου και δίχως πόθους κι' ὄνειρα καθέννας σας προσμένει τὴν φοικαλέαν σάλπιγγα ν' ἀκούσῃ τοῦ Κυρίου και νὰ συνάξῃ μονομιά τὰ σκόρπια κόκκαλά του, νικῶν καθὼς ὁ Κύριος τὸ κράτος τοῦ θανάτου.

Σὰς μακαρίζω ἐκ ψυχῆς, θνητοὶ ἀποθαμμένοι, διότι δὲν γνωρίζετε ὅτ' ὁ κόσμος τί συμβαίνει, διότι ὅλοι κοιτᾶτε εἰς μίαν γῆν ἀντάμα, διότι δὲν ἀκούετε τὸ γέλοιο και τὸ κλάμμα, οὐδὲ συχώρια και ψαλμούς και λόγια τρυφερά και οὐτ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ, τὸν πρῶτο μασκαρᾶ.

Νὰ και δίστιχα καμπόσα, ποῦρχοντ' εὐκόλα ὅτ' ἡ γλώσσα.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ σκόρδα και κρεμμύδια και μὲ λημέρια κλέφτικα και κοφτερά λεπίδια.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ τόσο νταβατοῦρι, κρύα, χλωμὴ και ἄνοστη σὰν τοῦ **Σπανοῦ** τὴ μούρη.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ νέας διαδόσεις, μ' Ὑπουργικὰ Συμβούλια και μὲ διακοινώσεις.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ τῆς ἐλπίδας τῆς μαύρας, μὲ κουτσουλᾶς χελιδονιών, μὲ δόξαις και μὲ **Δούραις**.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ πιπεριαῖς και ρέβαις, ὁποῦ τὸ κρῦο αἷμα μας θ' ἀνάψῃ μὲς ὅτ' ἡς φλέβαις.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ τὰ πολλὰ φασόλια, ποῦ θὰ τραβοῦμε κονονταῖς και συμπάρα δίχως βόλια.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ σπάθα και σπιροῦνι, ὁποῦ θὰ γίνῃ ἀφευκτα κι' ὁ πόλεμος τοῦ Δούνη.

Κύριοι τῶν Δυνάμεων γενήτε μεθ' ἡμῶν κι' ἀφήσετε τὸν ἄδικον πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς θυμόν.

Κύριοι τῶν Δυνάμεων γενήτε μεθ' ἡμῶν, προτοῦ τὰ κακαρώσωμεν ἀπὸ βαρὺν λιμόν.

Κύριοι τῶν Δυνάμεων γενήτε μεθ' ἡμῶν, νὰ παύσῃ κι' ὁ Θεόδωρος μ' ἀνέμους πολέμων.

Οὐδένα γὰρ οὐκ ἔχομεν προστάτην ἐν τῷ Αἴψῳ κι' ἦξεις ἀφήξεις πάντοτε οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.

“Στὴν ἐορτὴ τοῦ Θεοδωρῆ μὲ ἦχο πλάγιο βαρὺ.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, τῷ στρατηλάτῃ Θεοδωρῇ εὐχαριστήρια· ἐν τῇ βουλῇ τὸ κόμμα ἐκραταίωσε και δούλους κι' ἐλευθέρους ἐξεθέωσε.

Ἱστορία Ἐθνικὴ Παπαρηγοπουλική.

Και τὸ ἄλλο τεῦχος β' γῆκε και ὅτ' ἐννατιον ἐμπῆκε κι' ὅποιος θέλει ν' ἀγοράσῃ, μὴ δραχμὴ γι' αὐτὴν θὰ σκάσῃ. “Ὁ Ἀνέστης τὴν ἐκδίδει τοῦ ποτὲ Κωνσταντινίδῃ.

“Ὁ Φασουλῆς μονάχος κάνει ἐπίσκεψιν ὅτ' ὁ Δεληγιάννην.

Φ.—Χρόνια πολλά, κύρ Θεόδωρε, μὲ μόσχους και κανέλαις και νὰ σὲ δοῦμε νὰ φορῇς τοῦ χρόνου φουστανέλαις. Γιὰ τὸνομά σας δέξασθε και τοῦτο τὸ μπουκέτο ἀπὸ ἐμὲ τὸν Φασουλῆ κι' ἀπὸ τὸν Περικλῆτο.

Δ.—“Ὡ! μὴ μεροῖ, ἀγαπητέ...”

Μὲ ρόδα και ναρκίσσους τὸ ἐπλεξα εἰς τοὺς παιδρούς κι' εὐώδεις παραδείσους, νὰ στέψω τὸν Θεόδωρον, δατὶς ὡς ἄνθος κλίνει... ἐγὼ δὲν κόπτω δι' ἐμὲ, τὸ **ντέρτι** δὲν μ' ἀφίνει.

Δ.—Τὸ δέχομαι ὡς τεκμήριον ἀγάπης και λατρείας.

Φ.—Καὶ ποῦναι τὸ διάταγμα τὸ περὶ ἐφεδρείας;

Δ.—Πρὸς τὸ παρὸν ἀγαπητέ, θαρρῶ πὼς ἀνεστάλη, ἐν τούτοις ἐρωτήσετε και τὸν Μαυρομιχάλη.

“Ἀν τοῦ θεοῦ, μὲν σερᾶ ἀμὶ, ἡ χάρις εὐδοκίῃ και τοῦτο τὸ διάταγμα ἐντύπωσιν ἀφήσῃ εἰς τῆς Εὐρώπης τὰς Αἰλὰς καθὼς και τῆς Τουρκίας, εὐθὺς θὰ προσκαλέσωμεν και ἄλλας ἡλικίας· ἀλλ' ἂν παρέλθῃ δυστυχῶς ἐν ἀδιαφορίᾳ, τότε μᾶς φθάνει, κύριε, ἡ πρώτη ἐφεδρεία. Θαρρῶ πὼς μ' ἐννοήσατε...”

Και μὲ τὸ παραπάνω... εὐκόλως πᾶσαν σκέψιν σας σοφὴν καταλαμβάνω.

Και ὁ Ἀλφρέδος, κύριε Πρωθυπουργέ, πὼς ἔχει;

Δ.—Πολὺ καλά... εὐχαριστῶ...”

Φ.—Κι' ὁ στόλος μας ποῦ τρέχει;

Δ.—Περὶ αὐτοῦ παρακαλῶ, τὸν Μπούμπουλη ρωτᾶτε.

Φ.—Και μὲ τὸν κύριον Ρουμπὸρδ ἀλήθεια πὼς τὰ πάτε;

Δ.—“Ὅτε καλά, ὅτε κακά...”

Φ.—Πολὺ γιὰ τοῦτο χαίρω...

και πὼς σὰς φαίνεται ὁ καιρός;

Δ.—Μεγάλως ὑποφέρω.

Φ.—Εἶναι πολὺ κακὸς καιρός κι' οὕτως εἰπεῖν ποικίλος.

Δ.—Ἀλλὰ κι' ὁ κύριος Βισμάρκ, ὁ εὐγενὴς μου φίλος,

ἀπὸ πολλοὺς ρευματισμοὺς ἐσχάτως ὑποφέρει και πρέπει πᾶσα ἡ ἑλλάς γι' αὐτὸ νὰ ὑπερχαίρῃ.

Φ.—Καὶ πότε, φίλε Πρόεδρε, ὁ πόλεμος ἀρχίζει;

Δ.—Τὶ τέξεται ἡ αὐτοῖς κανέναν δὲν γνωρίζει.

Φ.—Καὶ τί φρονεῖτε τὸ λοιπόν;

Δ.—“Ὁ, τι και σεις φρονεῖτε.”

Φ.—Σὰν τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν θαρρῶ πὼς ὁμιλεῖτε.

Δ.—Δὲν μὲ καταλαμβάνετε;

Φ.—Και μὲ τὸ παραπάνω...

σὰς εἶπα πὼς τὰς σκέψεις σας εὐθὺς καταλαμβάνω· πλὴν κατ' αὐτὰς μοῦ φαίνεται ὡς ἕνα εἶδος γοῖφος και ἡλλαξάν οἱ τρόποι σας και τὸ γλυκὺ σας ὕφος.

Δ.—Δὲν πίνετε, παρακαλῶ, καμμιὰ σουμάδα κρύα;

Φ.—Εὐχαριστῶ... τί γίνεται λοιπὸν ἡ ἐφεδρεία;

Δ.—Σὰς εἶπα νὰ ρωτήσετε και τὸν Μαυρομιχάλη και ἂν ἐκεῖνος δὲν σὰς πῇ, ἐδῶ ἔλατε πάλι.

Φ.—Καὶ ἂν δὲν μάθω κι' ἀπὸ σὰς;

Δ.—“Στὸν Κοντογούρη πάτε.”

Φ.—Καὶ ἂν δὲν μάθω κι' ἀπ' αὐτόν;

Δ.—“Στὸν Μπούμπουλη τραβάτε.”

Φ.—Καὶ ἂν δὲν μάθω κι' ἀπ' αὐτόν;

Δ.—“Μετὰ ἐχεμυθίας.”

“ὅτ' ὁ Παπαμιχαλάπουλον πηγαίνει” ἀπ' ἐσθίας...

Φ.—Καὶ ἂν κι' ἐκεῖνος δὲν μοῦ πῇ;

Δ.—“Εἰδῶ σὰς περιμένω.”

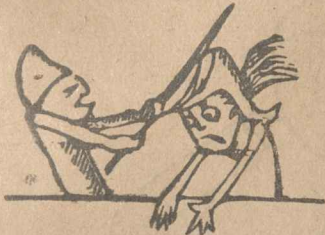
Φ.—“Εἰ τώρα κάπως ἄρχισα νὰ σὰς καταλαβαίνω.”

Δ.—Δὲν πίνετε, παρακαλῶ και ἄλλη μιὰ σουμάδα;

Φ.—Μὲ πόσῃ πρὸς τοὺς φίλους σας μιλεῖτε νοστιμάδα!

Χρόνια πολλά, κύρ Θεόδωρε, μὲ μόσχους και κανέλαις και νὰ σὲ δοῦμε νὰ φορῇς τοῦ χρόνου φουστανέλαις και νὰ γραφοῦν οἱ λόγοι σας σὺν τῆς γῆς τὰς γλώσσας

και μένω δούλος ταπεινὸς τῆς Ἐξοχότητός σας.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.— Λοιπὸν μὲ τῇ Σαρακοστῇ πῶς τὰ περνᾷς ἀλήθεια;
Φ.— Τρώγω φασόλια καὶ τουρσιά καὶ σκόρδα καὶ ρεβίθια
καὶ ἀκούεις καὶ κανονισμοὺς καὶ καὶ μπαταρίας,
ὅπου μὲ φεύγουν ἔντρομοι καὶ ἄνδρες καὶ κυρίες
καὶ εἰμπορῶ, βρὲ Περικλῆ, νὰ φυγαδεύσω καὶ ὅλους
τῶν φίλων μας Δυνάμεων τοὺς ἡνωμένους στόλους.
Μὲ αὐτὰ τὰ σαρακοστιανὰ τι νὰ σοῦ πῶ, βρὲ φῶς

ἐχάλασε τὸ **ἄντε κβδ** τῆς ἀσθενοῦς γαστροῦ μου
καὶ βλέπω διατάραξιν εἰς τὰς ἰσορροπίας
καὶ τρέμω τοῦτο τὸ κακὸ μὴν ἔχη συνεπειάς.
Π.— Μὰ τῆς Ἀπόκριαις, μωρέ, δὲν πῆγες εἰς τοὺς μπάλους;
Φ.— Ἐπῆγα, φίλε, εἰς χοροὺς μικροὺς τε καὶ μεγάλους
καὶ ἐθαύμασα τοὺς εὐγενεῖς δεσπότης καὶ δεσποῖνας,
ὅπου τιμοῦν πραγματικῶς τὰς εὐκλεεῖς Ἀθήνας.
Ἐθαύμασα τὴν Ὀμικρον, τὴν Ἄλφα καὶ τὴν Βῆτα,
τὴν Φῖ, τὴν Ψῖ, τὴν Ἐψιλον, τὴν Κάπα καὶ τὴν Ἡτα.
Δὲν εἴξευρες, μὰ τὸ σταυρό, ποῖα νὰ πρωτοθυμᾷς
καὶ ποῖα νὰ ἀφήσης ὅτ' ὁ χορὸς καὶ ποῖα νὰ πρωτο-
πιάσης.

Ἡ μία γλυκομέριμος καὶ γλυκοκυματοῦσα,
ἡ ἄλλη λυσιμέριμος καὶ σιγοπερπατοῦσα,
ἐκείνη πολυμέριμος καὶ Ἀθηνᾶ γλαυκῶπις
καὶ ἀμεριμνομέριμος ἡ ἄλλη ἐξ Εὐρώπης.
Τι τρόποι, τι εὐγένεια, τι κάλλος ἐκεῖ πέρα,
ὅπου δὲν εἴξευρες νὰ πῆς ποῖα εἶναι ἡ δευτέρα.
Καὶ τούτῃ πρώτῃ, Περικλῆ, μὰ πρώτη καὶ ἡ ἄλλη,
καμμιὰ δὲν εἶδα δευτέρῃ ὅτ' ὁ πνεῦμα καὶ ὅτ' ἄλλη.
Ἐκεῖνο τὸ σκυλὶ τῆς Φῖ μὰ τι διαβολεμένο!...
ἔκονοσε τὴν οὐρίτσα τοῦ ἐμπρός σὲ κάθε ξένο.
Ἀμὲ τῆς Ἄλφα τὸ γατί;.. αὐτὸ δὲν ἔχει ταῖρι...
μὲ νιαουρίσματα γλυκὰ μᾶς ἔγλειψε τὸ χέρι
καὶ ἐκάθισε ἀπάνω μου μὲ τόση νοστιμάδα
καὶ τὰ ψιλὰ του ἔκαμε ὅτ' ἡ μούρη μου βελλάδα.
Τὸ πνεῦμα ἐξεχείλισεν ἐντὸς τῆς πρωτενοῦσης!
εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ δῇς καὶ ἄλλο νὰ τ' ἀκούσης.
Μὰ εἶναι κριμα, Περικλῆ, ποῦ τίποτα δὲν εἶδες,
ἐν τούτοις διάβασε γι' αὐτὰ καὶ τῆς ἐφημερίδες.
Κι' ἐγὼ τὸ ἔχω κατὰ νοῦν τοῦ χρόνου δίχως ἄλλο,
ἐὰν τελειώσ' ὁ πόλεμος, νὰ δώσω ἓνα μπάλο
καὶ οὕτω πῶς τὸ πνεῦμα μου νὰ δείξω ὅτ' ὁ κα-
[θένας]

γιατὶ πηγαίνει ἄδικα σὰν ὁμιλῶ μὲ σένα.

Πρέπει νὰ παύσω ὅτ' ἐξῆς νὰ φαίνομαι γαϊδούρι,
πρέπει νὰ κάμω ὅτ' ἐξῆς σὰν καὶ ἄλλους νταβατοῦρα
καὶ ἡ κυρία Φασουλῆ νὰ δοξασθῇ καὶ ἐκείνη
καὶ ἀμεριμνομέριμος ὀλίγον τι νὰ γίνῃ.
Δὲν εἶν' ἀνάγκη, Περικλῆ, νὰ εἶς' ἐδῶ μεγάλος...
ἐδῶ σὲ κάνει ἄνθρωπο μονάχα ἓνας μπάλος.

Π.— Ἐ! τώρα πλέον ἄφησε αὐτὰς τὰς φλυαρίας
καὶ ἐξήγησέ μου σύντομα τὰ περὶ ἐφεδρείας.

Φ.— Ἀχ! ἀδελφέ μου Περικλῆ καὶ τι νὰ σ' ἐξηγήσω;
δὲν ἔχω γλῶσσα νὰ σοῦ πῶ καὶ γλῶσσα νὰ μιλῶ

Π.— Τι λές, μωρέ;

Φ.— ὦ Περικλῆ, μὴν κοπανᾷς ἀέρα...
ἡ ἐφεδρεία, φίλε μου, τοῦτέστιν ἡ δευτέρα
θὰ στέκεται εἰς προσοχὴν τὴν πρώτην θεωροῦσα
καὶ αὐτὴ θὰ τρέχῃ ἄφεςιν ἀμαρτιῶν ζητοῦσα.

Π.— Τι λές, μωρέ;

Φ.— Παρατηρῶ πῶς δὲν καταλαμβάνεις
καὶ σκέπτεσαι ὅτ' ἡ ὁρμή μου γερὰ νὰ ξεθυμάνῃ;
ἀλλ' ἂν ζητῇς λεπτομερεῖς γιὰ τοῦτο ἐξηγήσεις,
τὸν Θεοδώρητον πῆγαινε καὶ σὺ νὰ χαιρετήσης.

Π.— Ἀμ' εἶδες πρὸς τὸν Τσάμπερλαιν μιάς Ἑλληνίδος
[γράφου];

Φ.— Τὸ εἶδα καὶ τὸ διάβασα καὶ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα
καὶ ἡθελα νὰ γινώριζα αὐτὴν τὴν Ἑλληνίδα,
ποῦ μὲς ὅτ' ἡς ντουαλέταις τῆς θυμᾶται τὴν πατρίδα.

Π.— Ἐγὼ τὴν ξέρω, Φασουλῆ καὶ σοῦχει καὶ μάτια,
ὅπου ραγίζουν τῆς καρδιάς, τῆς κάνουν δυοκομμάτια
καὶ ἂν ἤμουν Τσάμπερλαιν ἐγὼ, πρὸς χάριν τῆς καὶ
[μόνον];

θὰ ὠμιλοῦσα, Φασουλῆ, μὲ πάθος καὶ μὲ τόνον
καὶ εἰς τῶν Λόρδων τὴν βουλήν καὶ εἰς τῶν Κοινοτήτων
περὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων
καὶ θάφινά ἐλεύθερον εὐθύς τὸν Δεληγιάννη
κατὰ ξηράν καὶ θάλασσαν τὸν πόλεμον νὰ κἀνῃ.

Φ.— ὦ πατριώτις δεσποινίς, πτηνὸν τοῦ Παραδείσου,
ἃς εἶν' ἡ εὐλογία μου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου!

Π.— Ἐγὼ τὴν ξέρω, Φασουλῆ καὶ σοῦχει ἓνα φρούδι!..

Φ.— Βρὲ πῆγαινε ὅτ' ὁ διάολος καὶ σὺ, παλαιοκασίδη.

Π.— Τὴν ξέρω...

Φ.— Ἐξὶ καὶ ξερός...

Π.— Τὴν ξέρω...

Φ.— Βρὲ ἄνω κάτω τὴ χολή καὶ πάλι θὰ μοῦ φέρῃς.

Π.— Τὴν ξέρω...

Φ.— Ποῦ νὰ ξεραθῇς...

Π.— Τὴν ξέρω, δὲν τὴν ξέρω,

ὅσοι λοιπὸν δρῶ χάσ' του καὶ γιὰ τὴν δὲν σ' ὑποφέρω.

Τὸ ἄστυ τῆς Κυριακῆς εἰς ὅλους συνιστῶ,
θὰ καὶ τῆς ὥρας ζωγραφιστῶ ὅτ' ἡ τέσσαρτος σελίδας,
θὰ ἔχῃ καὶ ἓνα Ἑλληνα, παλληκαρῶ γνωστὸ,
ποῦ λέγεται ὁ πλὸς νταῆς ἀπ' ὅλους τοὺς νταῆδες.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσ' ὅτ' ὁ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενέτων-Εὐφρονούντων — νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.